

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Р., 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Р. в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христина Вълчанова

при участието на секретаря Живка В. Манолова
като разгледа докладваното от Христина Вълчанова Административно
наказателно дело № 20235520200327 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 59 и сл. от ЗАНН](#).

Образувано е по депозирана жалба срещу наказателно постановление (НП) № 23-0327-000350 от 18.07.2022 г., издадено от Началник РУ Р. в ОД на МВР С.З., с което на И. Г. Г., ЕГН *****, с адрес гр.Р., ул. „С.К.” № 2, вх. „А”, ет.4, ап.12, на основание [чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП](#) му е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение по [чл.140, ал. 1 от ЗДвП](#).

В жалбата си жалбоподателя излага доводи за липса на осъществено от субективна страна нарушение и моли за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява лично. Упълномощения от жалбоподателя процесуален представител адв.С. моли за отмяна на атакуваното НП, като излага съображения за това. Моли за присъждане на направените разноски.

Въззиваемата страна изпраща становище, в което посочва, че жалбата е неоснователна, а атакуваното НП е правилно и законосъобразно. Представят писмено становище по делото и молят издаденото наказателно постановление да бъде потвърдено, както и да им бъде присъдено юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

Жалбата се явява процесуално допустима, доколкото е подадена в предвидения в [чл. 59, ал. 2 от ЗАНН](#) срок, от легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване.

Разгледана по същество се явява ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

От фактическа страна съдът установи следното:

Лек автомобил – „н.л” с рег. № СТ XXXX РР, бил негова собственост. Той не изпълнил задължението си за сключване на договор за задължителната гражданска отговорност на автомобилистите и на 05.04.2022 г. била прекратена регистрацията на автомобила на основание [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#), но уведомление за това до собственика не било изпратено.

На 19.05.2022 г. в 21:45 ч. жалбоподателя управлявал процесния автомобил в гр.Р., на ул. „Р.К” до блок № 3 в посока изток, където служебните си задължения по контрол на пътното движение изпълнявали А. П. В. и негов колега. Служителите спрели автомобила за проверка и при справка с ОДЧ в АИС на МВР установили, че автомобилът „н.л” с рег. № СТ XXXX РР бил с прекратена регистрация, поради което съставили АУАН с № GA-557338, който бил връчен на нарушителя. Материалите били изпратени на РП С.З., ТО Р. с оглед извършване на проверка за престъпление по [чл. 345, ал. 2](#), вр. с [ал. 1 от НК](#).

На 12.07.2022 г. било съставено постановление за отказ да се образува досъдебно производство, и административнонаказателното производство било възобновено, като на 18.07.2022 г. било издадено атакуваното НП.

Обстоятелствата, посочени в приетите по делото писмени доказателствени средства се ценят като достоверни, като настоящият състав изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на [чл. 283 НПК](#), вр. [чл. 84 ЗАНН](#) и [чл. 284 НПК](#), вр. [чл. 84 ЗАНН](#).

Доказателствената съвкупност чертае непротиворечива фактическа обстановка, която впрочем и съвпада с установеното в хода на предварителната проверка извършена от прокуратурата и не се оспорва от страните.

Относно приложението на процесуалните правила:

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, като материалната компетентност на административнонаказващия орган следва от представените заповеди.

Не се създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя, като НП съдържа подробно описание на обстоятелствата на нарушението, от значение за съставомерността му и за параметрите на вмененото нарушение.

Атакуваното НП съдържа реквизитите по [чл. 57 от ЗАНН](#) и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по [чл. 34 от ЗАНН](#). Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които е извършено). Нарушителят е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му – за управление на МПС, което не е било регистрирано, тъй като регистрацията му е била служебно прекратена.

От правна страна съдът намира следното:

След преценка на цялата доказателствена съвкупност съдът намира, че се установява авторството на деянието, визирано в наказателното постановление нарушение, а именно управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. На базата на всички събрани по делото писмени доказателства, съдът е на становище, че правилно наказващият орган е квалифицирал поведението на жалбоподателя като нарушение на [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#). Същата изрично вменява на водачите задължение да управляват регистрирани МПС-та и като не се е съобразил с това, жалбоподателя е осъществил чрез действията си по управление на посочения лек автомобил състава на вмененото нарушение.

Съгласно [чл. 143, ал. 10 на ЗДвП](#) администрацията на ОД на МВР С.З. законосъобразно е прекратила служебно регистрацията на МПС лек автомобил „н.л” с рег. № СТ XXXX РР след уведомление по [чл. 574, ал. 11 от КЗ](#).

От субективна страна обаче остана недоказано жалбоподателят да е осъществил нарушението по [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#). За да бъде извършено виновно то нарушителя следва да има знание или поне да има възможност и задължение да узнае за обстоятелствата релевантни за нарушението.

Съгласно [чл. 6 ЗАНН](#) административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Според [чл. 7 ЗАНН](#) деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, според ал. 2 от същата норма.

Видно от [чл. 11, ал. 3 НК](#), към която препраща [чл. 11 ЗАНН](#) деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

Съгласно трайната съдебна практика небрежността като форма на вина се характеризира с липса на представи в съзнанието на дееца за обществената опасност на деянието и за вредоносния резултат, при което той е бил задължен и във възможност да предвиди тези последици.

За да се направи преценка дали деецът е могъл да предвиди настъпването на общественноопасния резултат следва във всеки отделен случай да се изследват конкретните факти. В някои случаи тези фактори могат да обуславят наличие на обективна възможност за дееца да формира правилни представи за действителността и тогава би била налице небрежност. Възможно е обаче тези фактори да създават у дееца едно добросъвестно убеждение, че не е налице противоположен резултат и тогава вината е изключена. (Така изрично [Решение № 246 от 25.06.2015 г.](#) по н. д. № 244/2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение № 659 по н. д. № 502/93 г., I н. о на Върховен съд.)

От граматическото тълкуване на сочената като нарушена в НП норма – [чл. 140 ЗДвП](#) следва, че за да е виновно деянието следва:

- деецът да е съзнавал, че управляваното от него МПС не е регистрирано по надлежния ред, а в конкретния случай, че регистрацията му е била служебно прекратена, като в този случай би бил налице умисъл;

или макар и да не е знаел, да е могъл и да е бил длъжен да формира познание за служебно прекратената регистрация на МПС, в който случай нарушението би било извършено непредпазливо.

Безспорно според трайната съдебна практика в типичния случай на служебно прекратена регистрация по [чл. 143, ал. 15 ЗДвП](#) собственикът винаги ще отговаря за извършено от него нарушение по [чл. 140 ЗДвП](#), най-малкото при форма на вина непредпазливост.

Това е така, доколкото в общия случай по [чл. 143, ал. 15 ЗДвП](#) законодателят е предвидил, че служебното прекратяване на регистрацията настъпва по силата на закона, с реализирането на елементите на фактическия състав, като не е необходимо нарочно изявление на контролния орган, нито върху него тежи задължение да уведомява собственика на МПС за служебно прекратената регистрация. Точно обратното - върху собственика на МПС тежи задължението преди за предприеме управление на МПС да се убеди, че то отговаря на всички изисквания, предвидени в закона, включително и че регистрацията му не е служебно прекратена.

Именно поради неизпълнението на това задължение, собственикът в общия случай би отговарял с непредпазлива форма на вина, дори реално да не е знаел, че регистрацията на управляваното от него МПС е служебно прекратена.

Настоящият случай, обаче не може да се подведе под тази хипотеза. Това е така, доколкото за разлика от останалите хипотези на служебно прекратена регистрация, в [чл. 143, ал. 10 ЗДвП](#) законодателят е предвидил нарочно задължение за МВР след служебното прекратяване на регистрацията да уведомят собственика за това обстоятелство, тъй като същата се случва в 14 дневен срок от уведомяването от Гаранционен фонд за липсата на валидно сключена застраховка за МПС, който момент е неизвестен за собственика, респ. водача и не би могъл и при най-добрата грижа да го узнае.

Уреденото нарочно задължение за държавния орган да уведоми гражданин за настъпилия неблагоприятен за него резултат, изключва дори небрежността като форма на вина, доколкото не може да се приеме, че лицето

е могло и е било длъжно да знае за настъпилата дерегистрация, **при положение, че самия държавен орган не е изпълнил задължението си да го уведоми за това обстоятелство.** Установи се, че уведомление по [чл. 143, ал. 10 от ЗДВП](#) не само не е връчвано на дееца, но не е било изпращано.

Всичко гореизложено налага извод за субективна несъставомерност на деянието и влече отмяна на НП.

От субективна страна нарушителят не е съзнавал общественно-опасния характер на деянието си, тъй като единствено като не е бил наясно със служебното прекратяване на регистрацията на МПС и макар да е следвало да знае, че за управляваното от него МПС не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, то това представлява друго нарушение, а не това, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Водачът не е предвиждал, че управлението на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред може да доведе до настъпване на общественноопасни последици за ефективността на контрола на органите, които не могат да го упражнят в пълен обем при липса на изискуемата регистрация. Затова съдът намира, че деянието му е извършено невиновно и поради това несъставомерно.

Във връзка с посоченото по-горе съдът намира, че наказателното постановление следва да се отмени като неправилно и незаконосъобразно.

По отношение на разноските, на основание на [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#) страните имат право на разноски. В тази връзка е направеното изрично искане от страна на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 200лева, представляващи заплащане на адвокатско възнаграждение. Предвид развоя на делото, а именно - отмяна на процесното наказателно постановление, съдът счита, че такива разноски се дължат на жалбоподателя, като приема тази му претенция за основателна, поради което и следва същите да му бъдат присъдени, като бъде осъдена въззиваемата страна да ги заплати.

По изложените съображения и на основание [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#) съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-0327-000350 от 18.07.2022 г., издадено Началник РУ Р. в ОД на МВР С.З., с което на И. Г. Г., ЕГН

*****, с адрес гр.Р., ул. „С.К.” № 2, вх. „А”, ет.4, ап.12, на основание [чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП](#) му е наложено административно наказание - глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение по [чл. 140, ал. 1 от ЗДвП](#), като неправилно и незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ОД МВР С.З. да заплати на И. Г. Г., ЕГН *****, с адрес гр.Р., ул. „С.К.” №2, вх. „А”, ет.4, ап.12, сумата от 200 лв., представляваща размера на заплатените разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен съд-С.З. в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Р.: _____